

РЕШЕНИЕ

№ 5552

гр. София, 29.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 19.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4745** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на В. Л. И., [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-179 от 03.05.2022 г. на директора на Териториална дирекция на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата и вх. № 94-В-259/19.04.2022г. срещу разпореждане изх. № С220022-137-0004808 от 12.04.2022 г., издадено от А. Х. – главен публичен изпълнител в същата териториална дирекция.

Твърди се неправилност на оспорваният акт, поради материална незаконосъобразност – противоречие с ТР № 7 от 15.04.2021г. на ОСС от I и II колегия на ВАС и немотивираност на административния акт в частта досежно приложението на института на погасителната давност в хипотезата на действие на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците. Искане се отмяната му.

Ответната страна – директорът на ТД на НАП – С. оспорва жалбата с аргументи, аналогични с изложените в оспорения акт и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Процесната жалбата е редовна и допустима, като подадена в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, от активно легитимирано лице и в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения.

Поради това, Административен съд София град, Трето отделение, 74 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за

установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП е образувано изпълнително дело №22150035731/2015г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания. Издадено е съобщение за доброволно изпълнение изх. № 035731/2015/000001/29.06.2015г., връчено по електронен път на жалбоподателката. След образуване изпълнителното дело от публичният изпълнител е издадено разпореждане за присъединяване № 160022-105-0165706/22.10.2016г., с което към изпълнителното дело са присъединени задължения по подавани от В. И. декларации образец 6 по ЗО,ДОО,УХФ за периода от 2012-2015г. и декларации по ЗДФЛ за периода от 2009г.-2010г.

На 22.10.2016 г. по образуваното изпълнително дело е издадено ПНОМ с изх. № С160022-022-0029374/22.10..2016г. с което е наложен заповор върху средства в банкови сметки, вещи и съдържанието на касетите - вложени в трезори, както и суми предоставени за доверително управление находящи се във всички търговски банки на територията на страна – за сумата от 10 794,54лв. към 22.10.2016г.

С разпореждания за присъединяване от 15.04.2020г. и 18.05.2020г. към изпълнителното дело са присъединени задължения по подавани от В. И. декларации образец 6 по ДО,ЗОО,УПФ, за периода 2016г.-2019г., а на 01.10.2020г. по образуваното изпълнително дело е издадено и ПНОМ И. № С200022-022-0068161/01.10.2020г., с което е наложен заповор върху средства в банкови сметки, вещи и съдържанието на касетите - вложени в трезори, както и суми предоставени за доверително управление находящи се в конкретно посочени търговски банки на територията на страна – за сумата от 22 380,31лв. към 01.10.2020г.

На 07.07.2021г. е издадено и ПНОМ изх.№ С210022-022-0049187/07.07.2021г. с което е наложен и заповор върху вземане от трето задължено лице-работодател за сумата от 24768,74лв и е изпратено заповорно съобщения на работодателя.

На 09.09.2021г. е издадено и ПНОМ С210022-022-0066580/09.09.2021г. с което е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови, по депозити, вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставено за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки открито при доставчик на платежни услуги ИЗИПЕЙ АД в размер на 24 892,84г.

На 01.04.2021г. жалбоподателката подава в ТД на НАП – С. искане вх. № С220022-000-0157372/01.04.2022г. за погасяване по давност на публични задължения, касаещи периода преди 11.08.2016г.

В отговор и с Разпореждане изх. № С220022-137-0004808/12.04.2022г., прекратява поради изтекла давност и на основание чл.173 от ДОПК, публични задължения възникнали в периода 01.01.2010. – 31.12.2010г., като е отказал прекратяване производството по принудително изпълнение на задълженията по изпълнително дело № 22150035731/2015г., обхващащи задължения по подавани от В. И. декларации образец 6 по ЗО,ДОО,УХФ за периода от 2012-2015г. и декларации образец 6 по ДО,ЗОО,УПФ, за периода 2016г.-2019г., както и за периода 2019г. – 2020г.

За да постанови процесният резултат главния публичен изпълнител приема, че съгласно чл.3 от ЗМДВИП до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните и другите срокове, предвидени в нормативни актове с изтичане на които се погасяват или прекратяват права или се пораждат задължения с изключение на сроковете по ЗАНН и НПК, поради което и по отношение на посочените периоди не е изтекла законово предвидената давност, основание за отписване на публичните задължения.

При обжалване по административен ред на горепосоченото разпореждане и с постановеното, процесно оспорвано Решение, директора на ТД на НАП – С. възприема извода на публичния изпълнител, че давността не е изтекла. Подробно са разгледани конкретните задължения - кога е подадена декларацията, кога е бил срока за плащане и от кога тече 5-годишната давност. Направен е извод, че преди изтичане на давността, по което и да е от тях са предприети изпълнителни действия с наложените обезпечителни мерки. Подробно е отразено кога е връчено постановлението до съответната търговска банка и от кога се считат за наложени обезпечителните мерки.

Усопредно с това, горестоящият административен орган се е позовал и на разпоредбата на пар.29 т.1 и 2 от ЗМДВИП, като съгласно т.1 - до отмяна на извънредното положение, обявено с решение на народното събрание, срокът по чл. 171 ал.2 от ДОПК не се прилага, а съгласно т.2 – освен в случаите по чл.172 ал.1 ДОПК давността спира да тече и за времето на обявеното извънредно положение.

Така постановеното решение е правилно.

Същото е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 266, ал. 1 ДОПК /съгласно заповед № 666/30.09.2021 г. на изпълнителния директор на НАП – л. 23 по делото/, в изискуемата форма и е мотивирано. В производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Съгласно разпоредбата на чл.171 публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Съгласно ал.2 на посочената норма, регламентираща абсолютната десет-годишна давност, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато: задължението е отсрочено или разсрочено/т.1/, вземането е предявено в производство по несъстоятелност/т.2/, е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение/т.3/, изпълнението е спряно по искане на длъжника/т.4/ и е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I. /т.5/.

Така и на следващо място съгласно чл. 172 от ДОПК, давността спира: когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година (т. 1); когато изпълнението на акта, с които е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането (т. 2); когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването (т. 3); когато актът, с които е определено задължението, се обжалва (т. 4); с налагането на обезпечителни мерки (т. 5); и когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение (т. 6).

От своя страна, нормата на § 29 от ПЗР на ЗМДВИП, предвижда, че до отмяната на извънредното положение срокът по чл. 171, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не се прилага/ т.1./, като освен в случаите по чл. 172, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс давността спира да тече и за времето на

обявеното извънредно положение/т.2/;

В тази връзка следва да се отбележи, че извънредното положение е обявено с решение на НС на 13 март 2020г. и действа до 21.05.2020г., като след тази дата давностните срокове започват да текат отново.

В тази връзка правилно директора на ТД НАП С. е приел, че дори по отношение на най-старите публични задължения обхващащи периода 03.05.2012-15.06.2015г. не е настъпила абсолютната погасителна давност, тъй като 10годишният срок, удължен със срока на извънредното положение, налага извода, че същият започва да тече от 01.01.2013г. и изтича през 2023г. Колкото до приложението на петгодишният давностен срок, то следва да се отбележи, че същият също е неприложим доколкото спрямо посочените задължения и с горесцитираните постановления, са налице надлежно наложени обезпечителни мерки. В този смисъл спрямо тях е налице спряла давност на основание чл.172 ал.1 т.5 от ДОПК.

На следващо място, нетносими към настоящият спор са възраженията на жалбоподателя за материална незаконосъобразност на акта, поради противоречие с ТР № 7 от 15.04.2021 г. по т. д. № 8 от 2019 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС е неотнормимо към настоящия спор.

По силата на посоченият задължителен, тълкувателен акт, давността не се прекъсва /спира с образуване на изпълнителното дело и изпращане на поканата за доброволно изпълнение, тъй като те не са изпълнителни действия в същинския смисъл, а имат уведомителен, подготвителен характер. Не е спорно за ответника и същият не твърди, че давността е спряна с образуване на изпълнителното дело през 2018 г., поради което и в духа на ТР, както и издаденото по него съобщение за доброволно изпълнение не могат да спрат давността. Ответникът се е позовал на наложените обезпечителни мерки с визираното постановление, както и на нормативното изискване за спиране сроковете съгласно пар.29 т.1 и т.2 от ПЗР на ЗМДВИП.

На следващо място, ТР № 7 от 15.04.2021 г. по т. д. № 8 от 2019 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС дава само отговор за образуването на изпълнителното дело и поканата, предвид противоречивата съдебна практика, доколкото приемат, че същите не са действия по принудителното изпълнение по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК. В тълкувателният акт е посочено, че поканата е подготвително действие, такова по пристъпване към изпълнение, а не принудително действие. Посочено е, че съгласно нормата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, за да се прекъсне давността се има предвид предприемането на действия по принудителното изпълнение като юридически факт.

Съдебната практика приема трайно и непротиворечиво, че с налагане на обезпеченията по ПНОМ давността спира да тече. При това, правното действие на постановлението за обезпечение не е обвързано с надлежното връчване на постановлението. Връчването е от значение само относно възможността длъжникът да оспори постановлението (чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197, ал. 1 ДОПК). Като видно от данните по делото, всички издавани ПНОМ са били изпращани по електронен път, като годен законов способ за връчване. Оспорването на ПНОМ е по реда на чл. 197 ДОПК и според ал. 6 "изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му".

Т.е. с издаването на посочените ПНОМ публичният изпълнител е извършил процесуални действия, с което, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК е спрял 5-годишната давност, по смисъла на чл. 171, ал. 1 ДОПК.

В този смисъл обжалваното решение се явява правилно, а оспорването следва да бъде

отхвърлено.

С оглед изхода от спора и своевременно отправената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът счита, че такова не следва да определя съобразно нормата на чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004г, така, както е поискано от ответника, тъй като в хипотезата на чл. 268 от ДОПК липсва регламентация, аналогична с тази по чл. 161 от Кодекса. При липса на изрична регламентация в разпоредбата на чл.268 от ДОПК досежно начина на определяне на отговорността за разноски, приложими са общите правила, респ. чл.143 ал.3 от АПК вр.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Още повече, че производство е обезпечително по своят характер и в този смисъл не следва да се определя като производство с материален интерес. Ето защо на ответника следва да бъде присъдено възнаграждение в размер на 150лв.

Поради това и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд - София-град, Трето отделение, 74 -ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Л. И., [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-179 от 03.05.2022 г. на директора на Териториална дирекция на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата и вх. № 94-В-259/19.04.2022г. срещу разпореждане изх. № С220022-137-0004808 от 12.04.2022 г., издадено от А. Х. – главен публичен изпълнител в същата териториална дирекция.

ОСЪЖДА В. Л. И.,[ЕГН] [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати в полза на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

На основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: